

Arrest

nr. 335 327 van 31 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) van 25 oktober 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam op 25 oktober 2025 aan op de nationale luchthaven te Zaventem, met vlucht SN358 vanuit Kinshasa. Zij was in het bezit van een Congolees paspoort en een Schengenvisum uitgegeven door Griekenland.

De toegang werd aan verzoekster geweigerd omwille van een onduidelijk reismotief.

Op diezelfde dag nam de verweerder een beslissing tot intrekking van het visum en een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11).

De beslissing tot teruggedrijving vormt de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 25.10.2025 om 11.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat , werd door ondergetekende,

de heer / mevrouw :

naam K. voornaam A. B.

geboren op (...)1993 geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te /

houder van het document PP nummer (...)

afgegeven op : 29.07.2022

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Griekenland

geldig van 22.10.2025 tot 21.04.2026

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : /

afkomstig uit Kinshasa met vlucht SN358, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

X(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen als toerist en verklaart niemand in België te kennen. Betrokkene is niet in het bezit van enige toeristische referentie. Bovendien is betrokkene in het bezit van een hotelreservatie die geannuleerd blijkt te zijn. Betrokkene kan niet bewijzen waar zij zal verblijven. Betrokkene past nadien haar verklaring aan en zegt een afspraak te hebben bij een dokter in Brussel

de volgende documenten konden niet worden overgelegd: toeristische referentie, hotelreservering, uitnodiging

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing:

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2

in het SIS , reden van de beslissing:

in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

(I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°/10°) 2

Reden van de beslissing:

(J) Heeft geweigerd de biometrische gegevens te verstrekken die nodig zijn voor:

*het aanleggen van het persoonlijk dossier in het inreis-uitreissysteem
het verrichten van de grenscontroles"*

2. Over de taal van de procedure

In haar verzoekschrift geeft verzoekster aan te kiezen voor het Frans als proceduretaal.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient er evenwel op te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze van de partijen staat, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd.

De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten, waarvan de werking het hele land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad derhalve worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands.

Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

Verzoekster is op grond van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet van haar vrijheid beroofd met het oog op teruggrijping van het grondgebied. Daar verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet bevindt, wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 1, 62 en 74/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 15 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 3 van het EVRM en van het *“principe de bonne administration”* (vrije vertaling: het beginsel van behoorlijk bestuur). Verzoekster verwijt de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout te hebben gemaakt, alsook een gebrek aan grondigheid.

Zij licht haar middel als volgt toe:

“A. De la violation des articles 5 de la Directive 2008/115/CE

L’acte attaqué affirme que le requérant ne dispose pas des documents requis pour pénétrer sur le territoire et décide de le refouler.

Pour rappel, l’article 5 de la directive Retour stipule que:

“Non-refoulement, intérêt supérieur de l’enfant, vie familiale et état de santé

Lorsqu’ils mettent en oeuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

- a) de l’intérêt supérieur de l’enfant,*
 - b) de la vie familiale,*
 - c) de l’état de santé du ressortissant concerné d’un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement*
- »*

Il ressort des éléments de la cause que lors de son contrôle à la frontière, la requérante a présenté la confirmation de son rendez-vous médical avec le Docteur Roland Scheinok, consultation au Louise Medical Center le 27/10/2025 à 17h (Pièce 2).

La partie adverse ne remet pas en cause l’existence de rendez-vous médical mais considère que celui-ci est incompatible avec son autorisation de séjour car elle ne connaît personne en Belgique et ne dispose pas de guide touristique ni de lieu de séjour défini.

Or, il ressort des éléments de la cause que contrairement à ce qu’affirme la partie adverse, la réservation d’hôtel était valable et que son annulation est due à sa non-présentation le premier jour de son séjour (pièce 3). Ce qui démontre que les motifs à l’appui de la demande sont dès lors contredits par les pièces déposées.

Pour rappel, l’article 3 de la loi du 29 juillet 1991 impose que la motivation indique les considérations de droit et de fait qui fondent la décision et qu’elle soit adéquate.

L’article 5 précise que l’urgence ne dispense pas de motiver, et l’article 6 confirme que ces exigences demeurent lorsqu’un régime particulier prévoit des obligations moins contraignantes que la loi de 1991.

Dans le même ordre d’idées, le Code frontières Schengen exige que tout refus d’entrée soit notifié par une décision motivée au moyen du formulaire uniforme (annexe V, partie B), avec motifs précis. La CJUE1 rappelle que l’autorité doit remplir le formulaire standard et que le refus d’entrée s’inscrit dans un régime exigeant un énoncé clair des raisons (art. 14 SBC) .

En outre, la motivation est illégale lorsqu’elle se réduit à des formules stéréotypées, générales, contradictoires ou incompréhensibles, ou lorsqu’elle n’est pas exprimée dans l’acte de manière à permettre au destinataire de comprendre les raisons concrètes du refus.

En l’espèce, l’acte attaqué se limite à cocher le motif E (« absence de documents justifiant l’objet et les conditions du séjour ») en énonçant, de manière stéréotypée, que la réservation d’hôtel serait « annulée » et que l’objet du séjour ne serait pas établi, sans expliquer pourquoi le rendez-vous médical dûment confirmé (le 27/10/2025 à 17h au Louise Medical Center) n’établit pas l’objet du séjour, ni pourquoi sa réservation d’hébergement ne répondrait pas aux conditions de séjour.

Or, l’article 3 exige une motivation adéquate, c’est-à-dire, concrète et circonstanciée.

En l’espèce, l’état de santé de la requérante devait-être pris en compte comme l’exige l’article 5 de la directive retour. Ce qui n’est pas le cas en l’espèce.

Dès lors, force est de constater que l'acte attaqué n'est pas adéquatement motivé car il ne comporte aucune explication individualisée quant à (i) la consultation médicale ; (ii) l'hébergement temporaire ; (iii) l'adéquation de ces éléments aux exigences du SBC. C'est cette économie de motifs qui ne satisfait pas aux articles 3 et 5 de la loi de 1991. Par conséquent, le moyen est sérieux pour cause de défaut de motivation en raison de la lecture incomplète du dossier de la requérante (principe de minutie)² et de la violation de l'article 5 de la directive susvisée.

B. De la violation du principe de bonne administration, de minutie et de l'erreur manifeste d'appréciation :

Rappel des principes :

- Le principe de bonne administration impose à l'administration de prendre en compte l'ensemble des éléments dont elle a connaissance au moment de décider.
- Le principe de minutie suppose que l'administration doive rechercher minutieusement les faits, récolter les renseignements nécessaires et prendre en considération tous les éléments du dossier avant de décider. Ce principe de source jurisprudentielle³ impose à l'administration une appréciation complète et circonstanciée des éléments pertinents du cas d'espèce.
- Motivation adéquate et contrôle de la proportionnalité. La loi du 29/07/1991 exige que la motivation indique les considérations de droit et de fait et qu'elle soit adéquate; une motivation lacunaire ou abstraite traduit le défaut de minutie. En outre, l'administration doit pondérer l'objectif poursuivi (contrôle des frontières) avec les intérêts individuels en présence (santé, vie privée/familiale), ce qui relève du principe de proportionnalité.
- Mise en oeuvre du droit de l'Union. Les refus d'entrée exécutent le Code frontières Schengen (SBC) : ils doivent être individualisés et motivé(s) par des raisons précises via l'annexe V; l'autorité doit aussi envisager, le cas échéant, l'entrée pour motifs humanitaires (art. 6(5)(c)) au lieu d'une mesure plus attentatoire.

2) En l'espèce : Enquête incomplète et appréciation tronquée

La requérante met en exergue ce qui suit :

- L'absence de vérifications élémentaires. Alors qu'un rendez-vous médical daté et identifié a été produit (objet du séjour), l'autorité administrative n'explique pas avoir vérifié leur réalité/pertinence (contact prestataire, contrôle de la convocation, etc.). Or, le devoir de minutie oblige à de telles vérifications avant d'écarter ces éléments⁴. Une telle vérification aurait permis d'aborder le séjour de la requérante différemment que dans le cadre du tourisme et lui exiger des guides touristiques (non-adapté au type de séjour entrepris). Les pièces produites ont été ignorées ou mal appréciées. L'administration n'articule pas en quoi l'hébergement temporaire (réservation d'hôtel) serait insuffisant ni pourquoi un visa uniforme en cours de validité ne milite pas, à tout le moins, pour des mesures moins attentatoires qu'un refoulement immédiat. Le Conseil de céans⁵ sanctionne régulièrement ces lectures incomplètes du dossier comme contraires au principe de minutie.
- Le formulaire Schengen non "mis en situation". Se limiter à cocher un motif standard (Annexe V) sans intégrer les éléments concrets (soins programmés, hébergement) ne satisfait ni au SBC ni aux exigences de motivation adéquate. En effet, l'autorité devait exposer pourquoi ces pièces ne suffisaient pas au jour de la décision.
- Les éléments médicaux n'ont pas été pris en considération par la partie adverse alors que lorsqu'elle est face à des données de santé pertinentes et actuelles, elle doit avoir une attention accrue. En l'occurrence lorsqu'on est en présence des problèmes de thyroïde et minimiser le rendez-vous imminent révèle d'un défaut d'examen complet⁶ de la cause.
- Il ne ressort pas de l'acte attaqué la mise en oeuvre du principe de proportionnalité, ni la volonté de recherche de solutions moins attentatoires alors que dans pareil situation, l'autorité devait mettre en balance l'objectif de contrôle avec l'atteinte portée par un refoulement immédiat, alors que des soins programmés sont établis d'une part, et se fonder sur le SBC qui prévoit expressément la possibilité d'autoriser l'entrée pour motifs humanitaires (art. 6(5)(c)). Le silence sur cette alternative – alors que des soins datés existent – illustre un défaut de proportionnalité et de minutie⁷.

Partant de ce constat, le moyen est fondé."

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Waar verzoekster in haar enig middel de schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur" aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoekster toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Door op algemene wijze de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur aan te voeren, slaagt zij hier niet in en is dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet waaruit de schending van deze bepalingen zou bestaan. Om deze reden is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring van de begrippen gehanteerd in de Vreemdelingenwet, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de beslissing tot teruggrijping.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 74/6, § 1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Wanneer het, op basis van een individuele beoordeling, nodig blijkt en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de minister of zijn gemachtigde een verzoeker om internationale bescherming, in een welbepaalde plaats in het Rijk vasthouden (...).”

De Raad ziet niet in, en verzoekster licht dit ook niet toe, hoe de bestreden beslissing voornoemde wetsbepaling schendt, nu verzoekster geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, noch vastgehouden wordt op een welbepaalde plaats in het Rijk.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office).

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet en verzoekster voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen.

Hieraan is in casu, zoals blijkt uit wat volgt, voldaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot teruggrijping duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Verweerder heeft tevens de feitelijke vaststellingen vermeld die hem ertoe brachten tot dit besluit te komen. De uiteenzetting in de bestreden akte stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

In de mate dat verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, en verweerde een manifeste beoordelingsfout verwijt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Daar waar verzoekster de gemachtigde een gebrek aan grondigheid verwijt, voert zij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De thans bestreden beslissing tot terughouding steunt op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt : [...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Voorts bepaalt artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken. De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.”

Hieruit blijkt dat aan een derdelander die visumplichtig is, ook al is deze houder van een geldig visum bij aankomst aan de grensdoorlaatpost, zoals de verzoekster die de Congolese nationaliteit heeft, de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd indien deze het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet kan staven. De enkele omstandigheid dat verzoekster in het bezit is van een geldig visum, doet dan ook geen afbreuk aan de mogelijkheid van verweerder om over te gaan tot het nemen van de in casu bestreden beslissing, op grond van de daarin vervatte motieven.

De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen dat de verzoekster haar reismotieven en verblijfsomstandigheden niet heeft gestaafd steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Met name blijkt uit het verslag van de grenspolitie (zie administratief dossier, grensverslag d.d. 25 oktober 2025) dat de verzoekster op 25 oktober 2025 om 7u42 werd geïntercepteerd aan de grensdoorlaatpost van de luchthaven van Zaventem. Hierbij werd vastgesteld dat de verzoekster in het bezit was van een Congolees paspoort en een Schengenvisum type C uitgegeven door Griekenland op 16 oktober 2025 en geldig van 22 oktober 2025 tot 21 april 2026, alsook dat zij voor de vierde keer naar België reisde met een Schengenvisum uitgegeven door Griekenland.

De verzoekster werd vervolgens op de luchthaven gehoord door de bevoegde politiediensten die om 9u18 hieromtrent de volgende vaststellingen deden:

“Betrokkene is aankomende passagier vanuit FIH met vlucht SN358. Zij biedt zich aan bij de grenscontrole aan en identificeert zich aan de hand van een gewoon paspoort van COD met nummer (...) als de genaamde K. A. (...)1993. Tijdens de grenscontrole heeft dienstdoende grenscontroleur twijfels aan het reismotief, ze zegt in België niemand te kennen en alleen te reizen, maar wordt steeds opgebeld. Eveneens

vindt de grenscontroleur het eigenaardig dat betrokkene steeds naar België komt met een visum uitgegeven door Griekenland.

Ten burele verklaart betrokkene 5 dagen voor toerisme naar België te komen en hier niemand te kennen. De terugkeer is voorzien op 29/10 via onze luchthaven. Betrokkene legt een hotelreservatie voor, maar na controle blijkt deze geannuleerd te zijn. Betrokkene is in het bezit van 200 US-dollar en een VISA-kaart. Het is opmerkelijk dat betrokkene 4 visa van Griekenland heeft en hiermee steeds naar België blijft te komen. Wanneer we het Belvis bekijken, zien we dat bij de visa steeds Hongarije als land van eerste binnenkomst staat en telkens een verblijf van 10-14 dagen voor toeristische doeleinden. Wanneer er aan betrokkene vragen waarom ze niet naar de Belgische ambassade gaat om een visum aan te vragen, zegt ze daar nog niet over nagedacht te hebben. Ze herhaalt steeds dat het een Schengenvisum is. Dit geeft een sterk vermoeden van visashopping. Wanneer ik meedeel een verslag op te stellen, zegt ze me nog een medische afspraak te zijn, wat uiteindelijk een afspraak betreft bij een dokter in Brussel.”

Verzoekster betoogt dat zij aan de grenspolitie de bevestiging van haar medische afspraak bij dokter R.S voor 27 oktober 2025 heeft getoond. Zij voegt dit stuk toe bij haar verzoekschrift.

Daarnaast stelt zij dat haar hotelreservering wel geldig was maar dat deze reservering pas geannuleerd werd nadat verzoekster niet was komen opdagen. Zij voegt hierbij stuk 3 toe aan haar verzoekschrift.

De Raad kan verzoekster op het eerste gezicht niet volgen. Uit het verslag van de grenspolitie kan niet blijken dat zij een medische afspraak met dokter R.S. heeft voorgelegd. Dit document wordt niet vermeld onder de rubriek documenten, welke verwijzen naar de stukken die verzoekster bij zich had. In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing berust op relevante vaststellingen die volkomen ondersteund worden door het verslag van de luchthavenpolitie. Uit niets blijkt dat de verweerder de hem voorliggende gegevens zou hebben miskend.

Verzoekster maakte wel melding van een medische afspraak, weliswaar nadat haar werd meegedeeld dat er een verslag zal worden opgemaakt. Zij verduidelijkt dat het om een medische afspraak bij een dokter in Brussel zou gaan. Deze verklaring werd opgenomen in het grensverslag. Bij haar verzoekschrift voegt ze voor het eerst een stuk toe dat bevestigt dat ze op 23 oktober 2025 een afspraak maakte voor een bezoek aan de tandarts R.S. op 27 oktober 2025 om 17u. Dit komt geenszins overeen met de uiteenzetting in haar feitenverklaring waarbij ze stelt problemen te hebben met haar schildklier en ook gynaecologische problemen te hebben, waarvoor geen opvolging en verzorging bestaat in haar land van herkomst en waarvoor haar een behandeling werd aanbevolen bij dokter R.S. en N.B.A. Vooreerst wordt op het stuk geen melding gemaakt van een afspraak bij dokter N.B.A. en verder ziet de Raad niet in hoe een tandarts een oplossing kan bieden voor schildklierproblemen en gynaecologische problemen. Verzoekster maakt helemaal niet aannemelijk dat zij gezondheidsproblemen heeft. Noch toont zij aan dat zij om deze redenen om humanitaire redenen tot het grondgebied zou moeten worden toegelaten.

Wat betreft de hotelreservering heeft de grenspolitie deze gecontroleerd, zo blijkt uit het grensverslag en werd om 9u19 vastgesteld dat deze werd geannuleerd. Thans legt de advocaat van verzoekster een stuk voor waaruit blijkt dat hij eerst telefonisch contact heeft gehad met het hotel en waarbij hij vraagt om te bevestigen dat de hotelreservatie pas werd geannuleerd om 22u nadat verzoekster niet was komen opdagen. Het hotel bevestigt na dit telefonisch onderhoud dat de reservering pas om 22u werd geannuleerd. De Raad kan niet nagaan wat er telefonisch werd besproken tussen de advocaat en de hotelreceptionist. Er kan niet worden uitgesloten dat het stuk een gesolliciteerd karakter heeft. De Raad ziet geen reden om te twijfelen aan de vaststellingen van de grensambtenaar die toch dagelijks te maken heeft met dergelijke controles.

Voorts blijkt toch ook dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat ze voor toerisme 5 dagen naar België kwam en niemand kende en pas haar verklaringen wijzigde nadat haar werd aangegeven dat er een verslag zou worden opgesteld. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing, noch uit het grensverslag dat van verzoekster verwacht werd dat ze over toeristische reisgidsen zou beschikken. Wel wordt vastgesteld dat ze geen enkele toeristische referentie heeft en wordt er zwaar getild aan het feit dat ze ineens haar verklaringen wijzigde.

Minstens kan worden vastgesteld dat het heel onduidelijk is wat het reismotief is van verzoekster.

In tegenstelling tot wat verzoekster poogt voor te houden betreffen de opgegeven motieven geen stereotiepe motieven. Er wordt wel degelijk ingegaan op de verklaringen van verzoekster en de stukken die zij heeft voorgelegd. Evenmin kan verzoekster gevolgd worden waar ze stelt dat verweerder zich bij het invullen van het Schengenformulier beperkt heeft tot het aankruisen van het standaardmotief, zonder zelf concrete motieven op te geven. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze ook concrete motieven bevat eigen aan de situatie van verzoekster.

Gelet op voorgaande vaststellingen besluit de Raad dat verzoekster op het eerste zicht nalaat aan te tonen dat zij op het ogenblik van aankomst in België in het bezit was van documenten die het doel van het

voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot teruggrijping is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook prima facie niet aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

J. CAMU